

סרטים

מוות לשוא

נכעת הרמים (תמר, תליאביב; ארי צות-הברית) הוא סרט שנועד לפאר ולשבח את החייל הרגלי האמריקאי בקרב. תחת זאת הופך הוא סרט בעל משמעות פציפית. סתם המגנה את קציני המטה האמריקאי מהלל את שיטות הלחימה הפסיכולוגיות של הצבא הסיני העממי.

הסיפור הוא סיפור שאירע במציאות. בעת השיחות על שביתת הנשק בקוריאה, שני נערכו בפאנומוניום באפריל 1953, כבשו שתי יחידות סיניות מידי האמריקאים גבעה קטנה, חסרת כל משמעות אסטרטגית או טקטית. שביתת-הנשק עמדה להיכנס לתוקף פה בכל רגע, ובפני המטה האמריקאי ניצבה הבעיה: האם כדאי להקריב קרבנות למטרות פרסטיג' והצלת המוראל, ולכבוש את הגבעה מחדש?

טחנת-הבשר הסינית. פלוגה בפני קודו של סגן קלימונס (גריג'י פק) יצאה לכבוש את הגבעה, שרוככה קודם לכן באש תותחים. אולם מלאכת הכיבוש לא היתה קלה. הסינים הפעילו תחילה אמצעי-לוחמה פסיכולוגי מצויץ ושעה שהחיילים האמריקאים התקדמו בשקט בחסות החשיכה

דימון וקרטיס ב"החמים וטעיב" זה מתאהב בזה, זו בזו

במעלה הגבעה, קראו הסינים ברמקולים: "ברוך בואכם לטחנת הבשר" האמריקאים בעורף, מצידם, הרליקו בטעות זרקורים שהאירו את חייליהם המתקדמים, גרמו להשמדת מחצית הפלוגה.

הפלוגה המסתערת, שהיססה להילחם ול-מות בקרב האחרון של המלחמה, כבשה לבסוף את הגבעה. מ-135 איש שרדו רק 35, שהיו צריכים להתחזק, ללא כל תגבורת, בגבעה, מול התקפת-נגד סינית. כי קציני המטה לא רצו להקריב קרבנות נוספים על הגבעה.

זהו סרט המתרכז רק בתמונת קרב, אינו מתעכב על דמותם של החיילים ועל אשר מתרחש בקרבם בעת הקרב. אך סצינות הקרב, חסרות היפוי וההאדרה, הן מועזעות כשלעצמן; וההדרגה החזונית, על העובדה כי החיילים הנהרגים בהמוניהם עושים זאת ללא כל מטרה, עבור גבעה חסרת-ערך לחלוטין, היא ההיססה סרט מלחמתי מרתק זה למסמך אנטי-מלחמתי.

הדור האבוד

בני טובים דאן? (הוד, תליאביב; צרפת) הוא ללא ספק אחד הסרטים החשודים ביום שנוצרו בשנים האחרונות. כמו קליד שברו בסרטו הודושים, המוצג מזה שבועות מספר בתליאביב, מנסה גם מרסל קרנה ב"סרט זה להילחם בדור האבוד של צרפת — הנוער הסר-הערבים והמתמרד, העושה את חוסר-האידאליים שלו במסחה של אינטלקטור אליות כוזבת ומעדיף שכבנות ומכוניות פאר על לימודים ועבודה.

הדודנים הוא סרט מגובש יותר. סרטו של קרנה חריף ומרשים יותר, ואף אם הוא נראה משופר ומבולבל לעיתים, הוא מעמיק יותר, מנתח גורמים וסיבות, מתאר את

דמותו של הדור האבוד בצורה מושלמת יותר. אולם הרמאים — זה שמו של בני טובים לאן במקור — טוב מהדודנים גם מבחינה נוספת: הוא, יותר מאשר קודמו, קולנוע.

האשם: דור הפצצה. עליהם של שני הסרטים דומה. גם בהרמאים חודר בן טובים (ז'אק שרייה), השואף ללימודים ול-עבודה, לתוך חברה של נוער מבני הדור האבוד. גם כאן מתבטא אופיו של דור זה בחיקוי צורת ההיים של הנוער האמריקאי, בנשפיות-חשק, בשכבנות ללא אהבה, בסיר כון חיים ללא מטרה ובגניבה ללא סיבה. שלב אחרי שלב מוריד קרנה את המסחה מעל נוער זה, מציג אותו כמו שהוא: ערים, נקלה וריקני. אולם קרנה אינו מאשים את הנוער עצמו, תוקף את החברה הצרפתית, את האנושות כולה כדור של פצצת המימן, מאשימה באחריות למצב זה.

בניגוד לסרטו של שברו, שרחש סימפטיה לדור האבוד, ואשר בו נהרג הצעיר הטוב ואילו דודנו המושחת נשאר בחיים, מביא קרנה את סרטו לסיום אופטימי יותר. פסקל פטי, נציגת הדור האבוד, מתה בתאונה, יי אילו ז'אק שרייה מגיע למסקנה כי מקומו במחנה הלומודים והעובדים.

סרט חשוב שחובה לראותו.

הסקס והצחוק

המים וטעיב (חן, תליאביב; ארצות הברית) הוא מראה של מרילין מונרו בקרי מדיה אודות הגנגסטרים של שיקאגו, המילי-יוורים של מיאמי ביץ' והנשנים האמריקאיות בכל מקום שהוא. זוהי קומדיה בסגנון ה"סלאפטיק העתיק, שנכתבה, בויתה והופקה על-ידי בילי ויילדר. הוא הצליח לנסוך עליה מקסימום של טעם-טוב ועליצות, ה"סוחטים צחוק בתיאוסוס מהצופים.

טוני קרטיס וג'ק לימון הם שני מנגני תזמורת, ההופכים מחוסרי-עבודה כאשר מו"ר ערן המשקאות-האסורים, בו הם עובדים, נסגר על-ידי המשטרה. אחרי שהם עדים לרצח כנופית גנגסטרים בידי כנופיה מת-חרה, מתחפשים השניים לנשים, מצטרפים לתזמורת נשים הנוסעת לפלורידה. החיותי-הם החמימות והטעימות בחברת הנגניות, ש"אינן חושדות כי איאלו אברים בגופם הם מלאכותיים, מגיעות לשיא כאשר הם פוגים שים במרילין מונרו, נגנת זמרת שטיפשו"תה מגיעה למימדי המיניות הטמונה בגופה.

המהתלה מתפתחת כאשר בחוף המיליוני נרים מתאהב קרטיס במונרו, מתחפש לגבר, וכאשר מיליונר אחר חושק דווקא לשאת את ג'ק לימון לאשה. ויילדר טיפק את התוכן והצורה, ג'ק לימון את החן הנשי והסקס, והגברת מונרו-מילר את העניין בסרט זה.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי תארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **יומנה של אנה פרנק** (תליאביב, תליאביב; אמפי-תאטרון, חיפה) — עיבוד קולנועי של יומנה של הנערה היהודיה בת ה-13 מאמסטרדם, מותאם לטעמו של הקהל האמריקאי מבלי שיאבד את ערכיו האנושיים והיהודיים.

● **אנו הגנבים** (תגלוד, תליאביב) — סאטירה נפלאה על קבוצת שלומיאליים, המתכננת פריצת קופה בצורה מדעית. וי"טוריו גאסמן, טוטו, מרצילו מסטרויאני.

● **הדודנים** (אופיר, תליאביב) — דמותו של הדור האבוד הצרפתי, בסרט המבטא את סגנון הגל-החדש בקולנוע הצרפתי.

● **התודה על גג פח לוחט** (אסתר, תליאביב) — אליזבת טיילור מנסה לכבוש את לבו של בעלה ההומוסקסואליסט, במחזה מוסרט של טנסי ויליאמס. ברל איבס, פול גיומן.

● **חוק הוא חוק** (סמדר, ירושלים) — פרננדו וטוטי, בסאטירה של כריסטיאן ז'אק על גבולות וחוקים.

● **יעקובובסקי והקולונל** (פאר, חי"פ) — דני קיי בורה בחברת קולונל מזרועות הנאצים. קורט יורגנס.

● **החוק** (מוריה, חיפה) — משחק השולטים והנשלטים, בעיירה דרום-איטלקית. ג'ינה לולוברג'ידיה, פייר בראסר.

מהו הצל המסוכן המאיים על האשה? הזקנה? הדאגה? או הבעל המחליף את האתמול השקט במחר סוער?

קולנוע „פאר" גאה להגיש לקהל התליאביבי את הסרט האיטלקי הטוב ביותר של 1958, בעל פרס האוסקר

ה ד ח ל י ל
L'UOMO DI PAGLIA

בעיית הנצח לכל נערה, לכל אשה, לכל גברו עם גאוני הבד האיטלקי: פיתור גידומי, לואיזה דלנוצ'ה

למבוגרים בלבד

החל מ-10.59

ושמחתם בחגיכם!

שמו.
בירה
לנאתכם!

ל.א.א.א.א.